

Stephen King: Otthoni szülés

Ahhoz képest, hogy nagy valószínűséggel itt a világ vége, gondolta Maddie Pace, igazán jól csinálom a dolgom. Mondhatni pokolian jól. Még tán az is lehet, tette hozzá magában, hogy jobban megbirkózom ezzel az egész végösszeomlással, mint bárki más a földkerekségen. Az meg aztán egyenesen bizonyos, hogy jobban megbirkózom vele, mint akármelyik más várandós nő a földkerekségen.

Megbirkózik...

Maddie Pace, ő, éppen ő.

Maddie Pace, akinek nem jött álom a szemére, ha netán észrevett egy árva porszemet az ebédlőasztal alatt Johnson tiszteletes látogatása után. Maddie Pace, aki, még Maddie Sullivanként, az örületbe kergette Jacket, a vőlegényét azzal, hogy képes volt félórán át meredten győtrődni az étlap felett, mit is rendeljen.

- Az isten szerelmére, Maddie, dobj fel egy pénzdarabot! -, könyörgött neki egyszer, miután a lánynak nagy nehezen sikerült leszűkíteni a választást a párolt borjúra vagy a bárányszeletre, ezen a ponton azonban megrekedt. - Őt üveggel nyakaltam be ebből a nyavalyás német sörből, úgyhogy szánd el már végre magad, különben előbb lesz az asztal alatt egy elázott rákhalász, mint harapnivaló a tetején.

Így hát Maddie ideges mosollyal megrendelte a párolt borjút, hazafelé a kocsiiban pedig azon morfondírozott, nem járt volna-e mégis jobban, ha bárányszeletet rendel, ami esetleg finomabb, következésképpen ha kicsit drágább is, jobban megéri az árát.

Jack házassági ajánlatával viszont minden gond nélkül megbirkózott: gyorsan és roppant megkönnyebbüléssel elfogadta - s vele együtt a férfit is. Apja halála után Maddie és édesanyja céltalanul, tompán éltek az életüket a Kismagas-szigeten, Maine állam partjainál. "Ej, ha én nem lennék, hogy megmondjam annak a két fehérszínűnek, merről feküdjenek neki és merre húzzák azt az igát...", bizonygatta előszeretettel George Sullivan a söröskancsóból a kocsmában vagy a hátsó szobában a borbélynál, "...hát istenuccse nem tudom, mihez kezdenének!"

Amikor apját elvitte egy hirtelen szívtrombózis, Maddie tizenkilenc éves volt. Hétköznap esténként a városi könyvtárban dolgozott heti negyvenegy és fél dolláros fizetésért. Anyja a ház körüli teendőket látta el - helyesebben ellátta akkor, ha a férje, George eszébe juttatta (nemegyszer egy keményen odasózott fülessel), hogy ellátni való háztartása van.

A férfi halálhírére a két nő néma, döbrent pánikban nézett egymásra, a két szempárból egyazon kérdés süttött: Mihez kezdünk most?

Egyikük sem tudta, de mindketten világosan érezték, hogy a férfi helyesen ítélte meg őket: szükségük volt rá. Hisz ők csak asszonyok, akiknek létszükséglet, hogy egy férfi megmondja nekik, mit és miképp cselekedjenek. Szégyelltek volna beszélni róla, de hát mégiscsak úgy állt a helyzet, hogy halvány fogalmuk sem volt, mi fog történni ezután; a gondolat pedig, hogy végül is George Sullivan szűkagylú elképzeléseinek és elvárásainak a foglyai, meg sem fordult a fejükben. Nem mintha ostobák lettek volna. Egyik sem volt az. Csak épp szigetlakó nők voltak.

Nem a pénz volt a gond; George megszállottan hitt a biztosításban, úgyhogy amikor Machiasban a teke ligadöntőn egyszer csak holtan esett össze, a felesége ölébe több mint százezer dollár hullott. A szigetélet amúgy is olcsó, ha az embernek megvan a háza, rendesen műveli a kertjét, és ősszel elteszi a megtermett zöldséget. A gond az volt, hogy nem maradt számukra semmi, ahová a szemüket függeszték. A gond az volt, hogy életükből mintha egy központi mag hullott volna ki, amikor George, "Amoco sziget" feliratú trikójában, lökés közben egyszer csak hanyatt zuhant, puff, keresztül a tizenkilences pályára startvonalán (s hozzá nem leütötte a szingli bábút, amire olyan nagy szüksége volt a csapatnak az elsőségre!) A George által hagyott úrban a két nő életére valami kísérteties homály borult.

Mintha valami ólmos ködbe vesznék, hasított belé néha a gondolat. Csak épp nem az utat vagy egy házat, vagy a falut, vagy valami egyéb útjelzőt keresek, mint az a villám sújtotta fenyő ott a földnyelven, hanem... az igát. S ha egyszer megtalálom, tán magamnak is ki tudnám adni a vezényszót, merről feküdjek neki.

Aztán egyszer csak megtalálta azt az igát. Jack Pace személyében. Mondják, lány az apját, fiú az anyját választja párjául, s noha egy ilyen sommás igazság alól mindig van kivétel. Maddie esetében mindenesetre legalábbis irányadó volt. Apjára mindig is félelemmel és csodálattal néztek fel a társai. "George Sullivannal nem érdemes kukoricázni", szokták volt mondani. "A szemed veri ki, ha csak egy görbe tekintetet vetsz rá!"

Otthon sem állt másképp a helyzet. Basáskodó volt, nemegyszer a tettelegességig. Ugyanakkor világosan tudta, miért hajt, mit akar megszerezni: a Ford teherautót, a láncfűrész vagy azt a két hektár földet, amelyik dél felé határolta a maguk területét. Pop Cook földjét. George Sullivan száján nemegyszer szerepelt úgy Pop Cook, mint bűdös vén ganéj, ám az öreg izzadságszaga mit sem változtatott a tényen, hogy azon a két hektáron szép mennyiségű keményfa maradt még kivágatlan. Popnak sejtelve sem volt George szándékairól, minthogy ő 1987-ben, amikor ledöntötte lábáról a köszvény, beköltözött a szárazföldre; George pedig kellően egyértelművé tette mindenki számára a Kismagason, hogy amit az a ganéj Pop Cook nem tud, az nem fáj neki, s ezen túlmenően ő saját kezűleg fogja ízekre szabdalni azt, aki Pop sötét fejibe világot gyújtana. Nem is gyújtott senki, s a föld, azzal együtt a keményfa rajta, végül is Sullivanék birtoka lett. No persze nem kellett hozzá három év sem, s a jó fát mind kivágták, no de sebj, mondta George, a föld amúgy is megtérül, előbb-utóbb. Ezt mondta George, s a két nő hitt neki, hitt benne, és dolgoztak tovább keményen mind a hárman. Feküggyetek neki annak az igának és húzzátok, az anyátok istenit, húzzátok, mer' magától nem megy, mondogatta. Húzták hát becsülettel. Maddie édesanyjának volt akkoriban egy kis standja az East Head-i út mellett, s hála a sok turistának, csinos forgalmat bonyolított zöldségekből, amiket maga termelt (pontosabban, amiket George termeltetett vele), s noha, anyja szavaival élve, sosem vetette fel őket a pénz, azért mindig boldogultak valahogy. Még amikor rossz évek jártak a rákhalászatra, és nagyon össze kellett húzniuk magukat, hogy fizetni tudják a Pop Cook két hektárjára felvett bankkölcsönt, azokban az időkben is boldogultak.

Jack Pace szelídebb kedélyű ember volt, mint amilyennek George Sullivan valaha is álmodta magát, noha ennél tovább azért nem terjedt ez a szelídség. Maddie élt a gyanúperrel, hogy idővel, ha, úgymond, elszáll az újdonság varázsa, az ő férjura is sort kerít majd némi asszonyregulázásra, ahogy azt errefelé nevezni szokták - karcsavarintásra, ha hideg a leves, alkalmankénti pofonra vagy épp egy-egy alapos tángálásra. Lelkének egy kis zuga még várta és kívánta is ezt. Persze a sok női képes újság szerint az olyan házasság, amelyben a férfi dirigálja az asszonyt, immár a múlté, s ha egy férfi kezét emel egy nőre, hát erőszakos cselekményéért börtönben a helye, legyen bár az illető férfi az illető asszony törvényes és hites ura. Maddie a fodrásznál ülve olvasgatta néha ezeket a cikkeket, de magában megkérdőjelezte, vajon az ilyen okos újságíróknak van-e egyáltalán fogalma arról, hogy az olyan helyek, mint ez a külső szigetcsoporthoz, a világon vannak. A Kismagasnak volt ugyan egy újságíró szülőltje - Selena St. George -, de ő többnyire politikában utazott, s évek óta nem is látogatott vissza a szigetre, eltekintve egy-egy hálaadásnapra családi összejöveteltől.

"Maddie, én nem leszek rákhalász egész életemre!", mondta Jack a házasságuk előtti héten, s ő hitt is neki. Egy évvel azelőtt, amikor először hívta randevúra a férfit (s ő igent mondott, szinte mielőtt a szavak megformálódtak az ajkán, és a haja tövéig elpirult saját leplezetlen mohósága miatt), még így mondta volna: "Rossebet leszek én rákhalász egész életembe!" Nem nagy különbség... mégis egy világot jelentett... Hetente háromszor esti iskolába járt, az ütött-kopott Sziget hercegnő-n hajózott oda meg vissza. Halálfáradt volt ugyan az egész napi rákcsapdahuzogatástól, hanem azért ment rendületlenül, s csak annyi időt engedélyezett magának, hogy lezuhanyozza magáról a rák meg a sós lé átható bűzét, és bekapjon két szendvicset egy meleg kávéval. Egy idő után, amikor Maddie látta, hogy tényleg komolyan gondolja, forró levest adott neki az útra. Különböznem evett volna mást, mint azt a gusztustalan hot-dogot, amit a komp büféjében árultak.

Maddie nem felejtette el, hogyan tipródott a konzervlevesek előtt a boltban - annyi, de annyi volt belőlük!

Jó lesz-e neki a paradicsomleves? Nem mindenki szereti. Sőt vannak, akik ki nem állhatják, még akkor sem, ha tejjel van csinálva víz helyett. Legyen zöldségleves? Pulyka? Csirkekrémleves? Szeme jó tíz percig tehetetlenül pásztázta a polcot, míg végre Charlene Nedeu megkérdezte, segíthet-e valamiben - no persze csípős gúnyjal a hangjában, úgyhogy Maddie mindjárt maga előtt látta, hogyan meséli el Charlene mindezt másnap a középiskolában a lányoknak, és hogyan vihognak rajta az öltözőben, pontosan tudván, mi is a baj az ő fejében, az a szegény kisegér Maddie Sullivan, aki annyit sem képes eldönteni, hogy melyik leveskonzervet vegye meg. Aki csak ismerte, kész rejtélynek, sőt csodának tartotta, hogyan volt képes eldönteni, hogy igent mondjon Jack Pace-nek... no persze, ők nem tudtak az ígéről, amit mindenképpen meg kellett találnia, meg arról, hogy ha egyszer megtalálta, szüksége van valakire, aki megmondja neki, mikor feküdjön neki, és merrefelé húzzon.

Maddie leves nélkül és lüktető fejfájással távozott a boltból.

Mikor aztán összeszedte a bátorságát és megkérdezte Jacket, mi a kedvenc levese, az azt felelte: "Csirkegaluska-leves. Az a konzerves." És azon kívűl?

Azon kívül semmi, csak a csirkegaluska - a konzerves. Más levesre Jack Pace-nek egész életében nem volt szüksége, aminthogy Maddie Pace-nek sem volt szüksége más válasza (e tárgykörben legalábbis) a magáéban. Így aztán másnap könnyű léptekkel és derűs lélekkel libbent fel a vetemedett falépcsőn a boltba, és megvette mind a négy csirkegaluska-levest, ami a polcon állt. Mikor megkérdezte Bob Nedeu-t, van-e még belőle, az azt felelte, hogy egy egész ládával porosodik az udvaron.

Maddie megvette az egész ládát, s ezzel akkora megrökönyödést keltett a boltosban, hogy Bob saját kezűleg cipelte le neki a teherautóhoz, sőt még azt is elfelejtette megkérdezni, mi végre kell neki az a töméntelen konzerv, mely feledékenységeért meg is kapta este a magáét kíváncsi feleségétől és leányától.

- Hidd el nekem, és védj jól az eszedbe! - mondta neki Jack, egy héttel azelőtt, hogy megesküdték (és Maddie elhitte és az eszébe véste). - Én több leszek, mint rákhalász! Az apám azt mondja, megszállt az ördög. Azt mondja, ha a csapdahuzogatás jó volt az ő apjának meg az öregapjának, meg annak az öregapjának, vissza egészen Ádámig-Éváig, ha őt hallgatod, akkor nekem is jó lehet. Hát egy rossebet! - akarom mondani, nem! Én ennél többre fogom vinni! - A lányra pillantott, tekintetéből szigorúság áradt, eltökéltség, ugyanakkor szerelem, remény és hit. - Énbőlőlem több leszek, mint rákhalász, és neked is jobb sorsot szánok, mint hogy egy rákhalász felesége légy! Neked bent lesz házad a szárazföldön, úgy ám!

- Igen, drágám!

- Énnekem meg nem egy kibaszott Chevroletem lesz! - Jack mélyet lélegzett, és kezébe vette a lány kezét. - Olds-mobile, az igen!

Merőn Maddie szemébe nézett, mintha arra bátorítaná, torkolja le vad és merész ambícióiért. Ez persze nem történt meg, a lány azt mondta, Igen, drágám, immár harmadszor vagy negyedszer az este folyamán. Mióta Jack udvarolt neki, ezerszer és ezerszer elmondta már, és nem volt kétsége afelől, hogy még milliószor el fogja mondani, mielőtt a halál el nem ragadja valamelyiküket - szerencsés esetben mindkettőjüket egyszerre. Igen, drágám... Hát van még a világ összes nyelvében két másik szó, amelynek így egymás mellé helyezve ilyen csodaszép dallama lenne...

- Többre viszem, a kibaszott életbe! Felőlem gondolhat az öreg, amit akar, akár körbe is röhöghet! - Megint elkapta a hév, ilyenkor úgy beszélt, mint régen. - Meg fogom csinálni! És tudod, ki fog ebben segíteni nekem?

- Igen... - felelte a lány derűs nyugalommal. - Én...

Jack felnevetett, és a karjába nyalábolta. - Hallod-e, szívi, bolondulok érted!

Így hát összeházasodtak, mint a mesében, s abban az első néhány hónapban - amikor szinte mindenütt,

ahol megjelentek, üdvözléssel fogadták őket: "hahó, itt az újdonsült pár!" - Maddie tényleg mintha csak tündérmesében élt volna. Ott volt neki Jack, akire támaszkodhatott, Jack, aki segített, ha határoznia kellett valamiben, és ez volt a legeslegjobb az egészben. A legnehezebb választás elé akkor került abban az első évben, amikor el kellett dönteni, milyen függöny illene legjobban a nappaliba - istenem, a katalógusban egyszerűen temérdek függöny volt! -, s ebben az anyjára a legkevésbé sem számíthatott. Maddie anyja a vécépapírfajták között sem bírt választani.

Máskülönb az az év maga volt a boldogság és biztonság - milyen boldogság is volt Jacket szeretni a süppedős ágyban, miközben a téli szél oly metszőn süvített végig a szigeten, mint kés pengéje a kenyérszéken... milyen biztonság is volt maga mellett tudni Jacket, aki megmondta neki, mit is akarnak, és hogyan érik azt el. Jó volt szeretni - olyan jó, hogy néha, amikor nappal a férfira gondolt, a térde elerőtlenedett s a gyomra bizseregni kezdett -, ám az, ahogy Jack mindent tudott, és ahogy ő egyre nagyobb odaadással rábízhatta magát a férfi ösztöneire, még annál is sokkal-sokkal jobb volt. Igen, egy darabig minden igazi tündérmese volt.

Ám akkor Jack meghalt, és a dolgok kezdtek szörnyen furcsák lenni. Nemcsak Maddie-nek.

Mindenkinek.

Épp mielőtt a világ belecsúszott volna ebbe a felfoghatatlan lidércnyomásba. Maddie ráébredt, hogy, anyja szavaival élve, "teherben" maradt, amely úgy hangzott, mintha legalábbis valami undokság telepedett volna a nyakába (Maddie-nek mindenesetre ez jutott a szóról eszébe). Jack és ő addigra átköltöztek Pulsiferék szomszédságába, a Gennesault-szigetre, amit az ottaniak meg a közeli Kismagas lakói csak Jenny néven emlegettek.

Mikor másodszorra is elmaradt a vérzése, egy darabig szokás szerint emésztette magát, aztán négy álmatlan éjszaka után bejelentkezett dr. McElwainhez a parton. Visszatekintve, örült, hogy így történt. Ha megvárta volna, amíg harmadszor is elmarad a vérzése, Jacknek még egy hónap boldogság sem jutott volna, ő pedig nem élvezhette volna azt a sok kis figyelmességet és kedvességet, amivel elhalmozta.

Visszatekintve - most, hogy immár megbirkózik a dolgokkal - határozatlansága egyenesen nevetségesnek tűnt, de azért a szíve mélyén tudta, hogy igenis roppant bátorság kellett ahhoz, hogy elmenjen megvizsgáltatni magát. Azt akarta, legyen amúgy igazából rosszul reggelente, hogy még biztosabb legyen, azt kívánta, verje fel álmából a hányinger. Bár úgy időzítette, hogy akkor jelentkezzen be és menjen el az orvoshoz, amikor Jack munkában van, a szigetről mégsem lehet csak úgy átsurranni azon a kompon a partra, túl sok ember láthatná mindkét szigetről. Valaki biztosan elejtené Jacknek, hogy a minap látta a feleségét a Hercegnő-n, és akkor Jack azonnal tudni akarná, mi a helyzet, s ha ő, Maddie tévedett volna, hát úgy nézne rá, mint valami libára...

De hát nem tévedett; gyermeket várt (félre a szóval, ami úgy hangzik, mintha valami undokság telepedne az emberre!), és Jack Pace-nek pontosan huszonhét napja maradt, hogy jövő első gyermekének örüljön, míg nem egy irtózatosszerű hullám elkapta és nekivágta a Babám oldalának, amit Mike bácsikájától örökölt valaha. Jack jól úszott, és fel is bukkant a felszínre, akár egy parafa dugó, ahogy később Dave Eamons dadogva beszámolt róla Maddie-nek, de épp amint felmerült, jött egy másik hatalmas hullám, és egyenesen beléhasított a csónakba. Dave ennél nem mondott többet, ám Maddie szigetlakó lány volt, és tudta, mit tudta, hallotta azt a kongó csattanást, amellyel az álságos nevű csónak beléhasított a férje fejébe, s abból kiömlött vér, hajcsomó, csont s tán még az agyvelő azon része is, amely újra és újra kimondatta vele a nevet: Maddie, midőn az éjszaka sötétjében beléhatolt.

Súlyos, csuklyás anorákjában, gumicsizmájában és bélelt nadrágjában Jack Pace úgy süllyedt le a fenékre, akár egy kődarab. Üres koporsót temettek el a Jenny-sziget északi végében fekvő kis temetőben; Johnson tiszteletes (a Jennyn meg a Kismagason szabadon választhatott az ember vallást: lehetett metodista, vagy ha az nem felelt meg, lehetett eltévelyedett metodista) pontosan olyan hevülettel mondta el beszédét felette, mint az összes többi koporsó felett. A szertartásnak vége volt, Maddie pedig ott állt huszonkét éves fejjel, özvegyen, hasában egy poronttyal, és nem állt mellette senki, aki legalább

megmutatta volna neki azt az igát, nemhogy megmondta volna, merről feküdjön neki és meddig húzza.

Először azt gondolta, visszaköltözik a Kismagasra az anyjához, és ott várja ki az idejét, de az egy év, amit Jack-kel együtt élt le, valamennyire kitágította a látókörét, és tisztában volt vele, hogy az anyja legalább olyan elveszett - ha nem elveszettebb -, mint ő maga, így aztán nem volt benne olyan biztos, helyesen cselekedne-e, ha visszaköltözne hozzá.

"Maddie", beszélt neki Jack újra és újra (merthogy a világnak ugyan halott volt, de nem úgy Maddie fejében; az ő fejében olyan elevenen élt, mint amilyen elevenen egy halott élhet... legalábbis akkor még így vélte), "te csak egy dologban tudsz dűlőre jutni - abban, hogy ne juss dűlőre." Anyja sem volt jobb. Miközben telefonon beszélgettek, Maddie reménykedve várta, mondja meg már végre, hogy menjen haza hozzá, csak hát Mrs. Sullivan legfeljebb egy tízéves gyereknek mert megmondani valamit. - Esetleg hazaköltözhetnél, drágám... -, kockáztatta meg egyetlenegyszer, de Maddie még azt sem tudta megállapítani, ez vajon azt jelenti-e, hogy gyere haza, vagy éppen azt, nehogy szavamon fogj valamiért, amit csak úgy illendőségből ajánlottam. Maddie hosszú, álmatlan éjszakákon át próbálta eldönteni magában, hogyan értelmezze, de csak egyre jobban összekuszálódott benne minden.

És aztán elkezdődött ez az egész lidércvilág; egyetlen kegye a sorsnak benne, hogy a Jennyn csak egy aprócska temető volt (megannyi üres koporsóval - ami valamikor oly szájalmasnak tűnt, ám Maddie most ezt is a sors kegyének, ajándékának érezte). A Kismagason kettő volt, meglehetősen nagy mind a kettő, ezért aztán sokkalta biztonságosabbnak tetszett a Jennyn maradni és várni.

Igen, várni fog, s majd meglátja, megmarad-e a világ vagy elpusztul.

Ha megmarad, kívárja a gyereket. Most tehát, azok után, hogy életét eddig passzív engedelmességben vagy legfeljebb a reggeli felkelések után egy-két órával elpárolgó elhatározásokban élte le, most végre megbirkózik a dolgokkal. Tudta, hogy mindez részben annak eredménye, hogy egymás után érték a roppant megrázkódtatások, kezdve a férje halálától egészen addig a legutóbbi tévéadásig, amit Pulsiferék műholdvevője kapott el: egy holtra vált arcú fiatal kölyök, akit a CNN-hez vezényeltek riporterszolgálatra, arról tudósított, hogy az Amerikai Egyesült Államok elnökét, a first ladyt, a külügyminisztert, Oregon állam tiszteletre méltó első szenátorát meg a kuwaiti emírt elevenen falták fel a zombik a Fehér Ház Keleti szobájában.

- Hadd ismétellem meg - a botcsinálta riporter állán és homlokán stigmaként éktelenkedtek a pattanásrügyek. Szája és arca remegni kezdett, keze nyavalyatörősen rángatózott. - Hadd ismétellem meg: az elnök úr, a felesége s egy csomó politikai nagyágyú, akik a Fehér Házban ünnepi lazac- és cseresznyeébédre voltak hivatalosak, egy sereg hullá lakomájává vált az imént. - A kölyök ekkor eszeveszett nevetésben tört ki, és torkaszakadtából üvölni kezdett. - Rá-rá, Yale! Rá-rá, hajrá! - Végül kirohant a képernyőből, s nyomában a CNN hírsztala Maddie emlékezete szerint először maradt gazdátlanul. Pulsiferékkel együtt dőbbsen csendben ültek a tévé előtt, mígnem eltűnt a hírsztal is, s a helyében megjelent egy Boxcar Willie-lemezhirdetés - boltban nem kapható, de ha a képernyő alján most látható 800-as telefonszámot feltárcsázza, hozzájuthat ehhez a fantasztikus válogatáshoz. A kis Cheyne Pulsifer egyik ceruzája ott hevert a kisasztalon, a karosszék mellett, amelyben Maddie ült, s ő valami örült oknál fogva felemelte és lefirkantotta a számot egy darab papírra. Mr. Pulsifer felállt, s szótlanság elzárta a tévét.

Maddie jó éjszakát kívánt nekik, és megköszönte a tévénezést meg a pattogatott kukoricát.

- Biztos, hogy jól vagy, Maddie drágám? - kérdezte tőle Candi Pulsifer immár ötödször az est folyamán. Maddie pedig ötödször válaszolta, hogy igen, remekül, és hogy ő megbirkózik a dolgokkal, Candi meg azt mondta, hát persze, tudja, de azért az emeleti szoba, ami valamikor Briané volt, bármikor a rendelkezésére áll. Maddie megölelte Candit, arcon csókolta, a lehető legelbűvölőbb köszönőszavakkal elhárította a szívélyes meghívást, és végre-valahára elszabadulhatott. Már végiggyalogolta a házáig tartó félmérföldes utat az erős szélben, mikor a konyhába belépve észrevette, hogy még mindig azt a papírdarabkát szorongatja, amely a 800-as számot lejegyezte. Felhívta, de süket maradt a kagyló. Se magnóhang, hogy a vonalak jelenleg foglaltak, vagy hogy a szám megváltozott; se vonalzavart jelző síró

szirénahang; se bűgás, se sípolás, se kattanás, se kattogás. Csak a süket csönd. Maddie ekkor értette meg teljes bizonyossággal, hogy a világvége vagy eljött már, vagy eljövőben van. Ha az ember már a 800-as számot se képes felhívni, hogy megrendelje a Boxcar Willie-lemezt, ami boltban nem kapható, ha mióta az eszébe jutja, először szűnt meg a telefonközpont-szolgálat, akkor a világvége feltartóztathatatlanul itt van.

A konyhafalra visszaakasztott telefon mellett állva megtapogatta kerekedő pocakját, s először mondta ki hangosan, maga sem érzékelve, hogy ő beszél: - Tehát itthon foglak megszülni. Ne félj, nem lesz semmi baj, csak készülj fel, és állj készen, te gyerek! Ne felejtse el, egyszerűen nincs más lehetőség. Itthon kell hogy megszüljek. Várta a rettegést, de nem jött.

- Megbirkózom vele, meg én -, mondta, de most hallotta is, és meg is vigasztalta saját magabiztos hangja.

Egy gyerek.

Ha a gyerek megszületik, a világvégének is vége szakad.

- Édenkert... - mondta, és mosolygott. Mosolya édes volt, madonnamosoly. Mit számít, hány rothadó hulla (tán Boxcar Willie is köztük, legjobb tudomása szerint) vonszolja magát a föld színén.

Gyereke lesz. Meg fog szülni, itthon, egyedül. Megmarad az édenkert lehetősége.

Az első jelentések egy vadonszéli ausztrál falucskából érkeztek, emlékezetes neve volt: Badarfalva. Az első amerikai város, ahonnan eleven halottakról érkezett tudósítás, a floridai Thumper volt. Az első cikk Amerika legnépszerűbb szupermarket-képeslapjában jelent meg.

EGY FLORIDAI VÁROSKÁBAN ÉLETRE KELTEK A HOLTAK! - süvítette a szalagcím. A cikk egy film ismertetésével kezdődött, amelynek az volt a címe: Eleven halottak éjszakája, s amelyet Maddie nem látott, majd említés esett benne egy másik filmről is, a Makumba szerelem-ről. Maddie ezt sem ismerte. Három fénykép illusztrálta. Az egyik egy snitt volt az Eleven halottak éjszakájából; egy kihalt, tanyasi ház előtt egy minden jel szerint a bolondokházából szökött kompánia rajcsúrozott az éjszaka kellős közepén. A Makumba szerelem snittjén egy szőke szépség látszott, akinek bikinifelsőjéből sütőtök nagyságú keblek domborodtak ki. A szőkeség feltartott kézzel és leírhatatlan iszonyattal sikoltott egy álarcos, valószínűleg fekete férfi láttán. A harmadik felvétel állítólag a floridai Thumper városában készült. Elmosódott, szemcsés fénykép volt, meghatározhatatlan nemű személyt ábrázolt egy videós játékkerem előtt. A cikk szerint az illető "halotti lepelbe" volt burkolózva, noha az éppenséggel akármilyen mocskos lepedő is lehetett.

Nem nagy eset. Múlt héten KÓRISTAFIÚT ERŐSZAKOLT MEG A NAGYLÁBÚ, ezen a héten halottak kelnek ki a sírból, jövő héten tömeggyilkos törpe lesz a szenzáció. Nem nagy eset, amíg a TV-csatornán be nem játszották az első hírműsort ("Tanácsos lenne gyermekeiket kiküldeni a szobából", vezette be komor arccal Tom Brokaw): bomló testek, csupasz csontjaik kiütköztek az összeaszott bőr alól; közlekedési balesetek áldozatai, felszaggatott arcukat, bezúzott koponyájukat immár nem takarta a jótékonyan álcázó temetési festék; nők, hajuk zsongó-ragacsos méhkas, még ott másztak és nyüzsögtek benne a kukacok és a bogarak, arcuk üres, egyúttal számító, valami hibbant tudomást tükröző. Nem nagy eset, amíg meg nem jelentek az első iszonytató felvételek a People magazinban, melynek fóliázott példányain narancssárga matrica figyelmeztetett: KISKORÚAKNAK NEM ELADÓ!

Ekkor már nagy eset volt.

Mikor az ember látta, ahogy egy oszló, még temetési öltönyének sárcsíkos foszlányaiba burkolt tetem egy sikoltózó nő torkát marcangolja, akinek trikóján ez volt olvasható: HOUSTON OLAJHAJÓK, akkor bizony rá kellett ébredni, nagyon is nagy eset ez.

És ekkor kezdődtek a vádaskodások meg a kardcsörtetések. A világ figyelme három álló héten át elterelődött a sírjukból mint beteg lárvatokból menekülő, groteszk molylepkéként kikelt hullákról, s helyette a két, feltartóztathatatlan összeütközéshez vezető kényszerpályára került atomhatalom játszmája felé fordult.

Az Egyesült Államokban nincsenek zombik, nyilatkozták a kommunista Kína televíziós kommentátorai; mindez csak önös kapitalista céljaikat szolgáló hazugság, a Kínai Népköztársaság ellen viselt vegyi háború megbocsáthatatlan bűnét takargatandó, amely az indiai Bhopalban történt eseményeknek még szörnyűbb (s hozzá szándékos) változata. Ha a sírjaikból kikelt halott elvtársak tíz napon belül nem térnek illő halotti nyugovóra, megtorló intézkedések foganatosíttatnak. Az anyaországból kiutasítottak minden amerikai diplomatát, és számos incidensről érkezett tudósítás, miszerint amerikai turistákat vertek volna agyon.

Erre az elnök (aki nem sokkal ezután maga is zombicsemege lett) hasonló vádaskodásokkal reagált, amolyan bagoly mondja verébnek módjára (egyébiránt tényleg olyan lett, mint egy bagoly, s a második választási ciklusban legalább húsz kilót szedett fel). Az amerikai kormány, jelentette ki népének, vitathatatlan bizonyítékokkal rendelkezik arra vonatkozólag, hogy a Kínában észlelt járkáló hullákat előre megfontolt szándékkal helyezték szabadlábra, és hiába ugrál az a ferde szemű, lapos arcú Főpanda, azt állítván, hogy a végső kollektívizmust keresve több mint nyolcezer eleven halott barangol immár az országban, mi határozott bizonyítékok alapján tudjuk, legfeljebb ha negyvenről lehet szó. Igenis a kínaiak azok, akik e tettet, ezt az égbekiáltóan gyalázatos tettet elkövették, hogy a vegyi háború eszközeivel derék amerikai hazafiakat keltettek életre, akik ily módon feltámadva csakis és kizárólag más derék amerikaiakkal kívánnak táplálkozni, s amennyiben ezek az amerikaiak - nem egy közülük előző életében jóra való demokrata - nem térnek öt napon belül illő halotti nyugovóra, úgy a vörös Kínában kő kövön nem fog maradni.

A NORAD a DEFCON-2 jegyében állt, amikor egy Humphrey Dagbolt nevezetű angol csillagász észlelte a műholdat. Vagy az űrhajót. Vagy a lényt. Vagy akármit, ördög tudja a nevét. Dagbolt nem volt hivatásos csillagász, csak egy amatőr csillagfűrkész Közép-Angliában - mondhatni, névtelen senki - mégis szinte bizonyosan ő mentette meg a világot valamely szörnyű termonukleáris katasztrófától, ha nem egy mindent elpusztító atomháborútól. Összességében nem rossz heti teljesítmény egy orrsövényferdüléses, randán pszoriázisos pasastól.

Először úgy tűnt, hogy a két összeakaszkodóban lévő politikai nagyhatalom nem akar hinni Dagbolt felfedezésében, még azután sem, hogy felvételeit és adatait a Londoni Királyi Obszervatórium is hitelesnek nyilvánította. Végül azonban mégiscsak bezárultak a rakétasilók, s a világ összes teleszkópja, némi nehezettel ugyan, de a Féregfa csillagra szegeződött.

A hivatlan jövevény mibenlétét felderítendő közös amerikai-kínai űrmissziót a Lanzhou-magaslatról indították útnak, nem egészen három héttel azután, hogy az első fényképek megjelentek a Guardian-ban. Az amatőr csillagász sztár is az űrhajón volt, orrsövényferdülésestül. Igazság szerint nehéz is lett volna távol tartani a programtól, hiszen világcsodálta hős lett, a legismertebb angol - Winston Churchill óta. Mikor a kilövés előtt egy nappal egy riporter megkérdezte tőle, fél-e, Dagbolt kedvesen otromba, férfias nyaritással felnevetett, megdörgölte lenyűgözően hatalmas orrát, és így kiáltott fel: "Rettegek, édes fiam! Halálosan rettegek!"

Mint kiderült, minden oka megvolt a rettegésre.

Mindannyiuknak.

A Hsziao Ping/Truman űrhajóról fogott adás utolsó hatvanegy másodperce annyira vérfagyasztó volt, hogy a három illetékes kormány egyike sem merte nyilvánosságra hozni, így aztán hivatalos kommuniké nem is került kibocsátásra. Ez végül is nem sokat osztott-szorzott volna, a vállalkozást húszezer amatőr rádiós kísérte figyelemmel, és legalább tizenkilencezernél forgott a szalag, amikor az űrhajót - van rá jobb szó? - invázió érte.

Kínai hang: Férgek! Mintha valami sűrű gömb...

Amerikai hang: Úristen! Nézzétek! Felénk tart...!

Dagbolt: Valamiféle extrudálás történik. Az oldalablak...

Kínai hang: Betört! Betört! Azonnal felvenni az űrruhát, barátaim! (Érthetetlen karattyolás)

Amerikai hang: ...és beeszi magát a...

Kínai nő hangja (Csing Ling Szung): Állítsák meg... állítsák meg a szemeket...

(Robbanás hangja)

Dagbolt: Robbanási dekompresszió következett be. Három... nem, négy halottat látok, és férgeket...
férgek körös-körül...

Amerikai hang: Arcvédőt! Arcvédőt! Arcvédőt!

(Sikoltás)

Kínai hang: Mama, hol vagy?! Jaj istenem, mama!

(Sikolyok. Hangok, mint mikor egy fogatlan vénember krumplipürét szörcsög fel.)

Dagbolt: A kabinban nyüzsögnek a férgek... legalábbis olyanok, mint a férgek... vagyis hogy azt kell megállapítanunk, hogy valóban férgek... amelyek a nagy szatellitből nyomultak elő... vagyis abból, amit mi annak véltünk... és a kabinban nyüzsögnek a... azt kell megállapítanunk, hogy lebegő testrészek. Ezek az úrférgek minden jel szerint valami savat bocsátanak ki magukból...

(E ponton robbanófejeket lőttek ki: az égés időtartama 7,2 másodperc. Talán menekülni próbáltak, talán megsemmisíteni a központi objektumot. Akárhogyan is, a manőver nem volt sikeres. Valószínű, hogy magukat a robbanókamrákat is eltömték már a férgek. Ling Yang kapitány pedig - vagy amelyik tiszt éppen szolgálatban volt - úgy vélte, az eltömődés miatt elkerülhetetlen, hogy rövid időn belül felrobbanjanak az üzemanyagtankok. Ez idézte elő a működési zárlatot.)

Amerikai hang: Krisztusom, a fejemben vannak, zabál-ják az agya...

(Vételizavar)

Dagbolt: Úgy vélem, az elővigyázatosság azt diktálja, hogy stratégiai visszavonulást hajtsak végre a hátsó raktárrészbe: a legénység többi tagja halott. Kétség nem fér hozzá. Kár. Bátor csapat volt. Még az a dagadt amerikai is, aki folyton az orrát piszkálta. Másfelől azt hiszem, mégsem...

(Vételizavar)

Dagbolt: ...végül is nem lehetnek halottak, mert Csing Ling Szung... helyesebben azt kell megállapítsuk, Csing Ling Szung levált feje épp az imént lebegett el mellettem, a szeme nyitva volt és pislogott. Úgy tűnt, hogy megismert, és hogy...

(Vételizavar)

Dagbolt: ...szeretném Önöket...

(Robbanás. Vételizavar)

Dagbolt: ...körös-körül. Ismétlem, körös-körül. Hemzsegnek. Kérem... tud-e bárki arról, hogy ezek...

(Dagbolt sikolyai, káromkodásai, aztán már csak a sikolyai. Aztán a fogatlan vénember-hangok megint.)

(Vétel vége)

A Hsziao Ping/Truman három másodperccel később felrobbant. A Féregfa csillagnak nevezett durva gömbből kinyomuló gomolyagot a Földön több mint háromszáz teleszkóp észlelte a rövid és meglehetősen szálnalmas összecsapás alatt. Az adás utolsó hatvanegy másodpercének elején az űrhajót egyre jobban elhomályosította valami kétségkívül féregkre emlékeztető gomolyag. Az utolsó vétel legvégén már nem is látszott semmi az űrhajóból - csak a nyüzsgő tömeg, ami rátapadt. Az utolsó robbanás után néhány másodperccel egy időjárás-műholdnak sikerült készítenie egyetlen képet a lebegő romokról, melyek közt szinte bizonyosan voltak féregdarabkák. Egy kínai űrruhában ellebegő levált emberi láb jóval egyértelműbben volt azonosítható.

Ám mindez, bizonyos szempontból, lényegtelen volt. A két ország tudósai és vezető politikusai pontosan tudták, hol helyezkedik el a Féregfa csillag: a Föld ózonrétegén támadt egyre terjeszkedő lyuk felett. És valamit küldött le onnan a Földre, és az a valami nem expressz virágküldemény volt.

Rakétabombák következtek. A Féregfa könnyedén félretáncolt útjukból, aztán visszaállt helyére az ózonlyuk felett. Pulsiferék műholdas tévéjén egyre több halott kelt fel és járt, de immár sarkalatos különbséggel. Kezdetben a zombik csak azokba az élőkhöz haraptak, akik túl közel kerültek hozzájuk, ám az azt megelőző hetekben, hogy Pulsiferék high-tech Sonyja már csak üres hómezőket mutatott, a holtak kezdtek maguk is közel férközni az élőkhöz. Igen, úgy tűnt, hogy határozottan ízlett nekik, amit ettek. A "dolog" elpusztítására tett utolsó kísérletet az Egyesült Államok tette. Az elnök hozzájárulását adta a kísérlethez, hogy a Féregfa csillagot a Föld körül keringő nukleáris űrzenával pusztítsák el, mintegy a feledés leplét borítván saját előző kijelentéseire, amelyek szerint Amerika soha nem bocsátott és soha nem fog bocsátani atomfegyvereket az űrbe. A kijelentésekről mindenki más is elfeledkezett, talán mert annyira lefoglalt mindenkit a sikerért való buzgó imádkozás.

Az ötlet jó volt, de sajnos nem vált be. Egyetlen rakéta nem lett kilőve egyetlen Föld körüli atombázisról sem. Összesen huszonnégy abszolút fiaskó volt a mérleg.

Ennyit a modern technológiáról.

És aztán, föld és ég ezen megrázkódtatásai után jött a magános kis temető dolga, itt a Jennyn. De még ez sem számított Maddie-nek túl sokat, végtére is ő maga nem volt ott. Most, hogy a civilizáció fenyegetőleg a végéhez közeledett, s a sziget elvágva maradt a világtól - lakói szerint nagyon is jótékonyan elvágva -, kimondatlan, de vitathatatlan erővel éledtek újjá a régi szokások. Addigra már mindenki tudta, mi fog történni; a kérdés csak az volt, mikor. Meg az, hogy mennyire felkészülten várják az amikort.

De ez nem a nőkre tartozott.

Persze Bob Daggett volt az, aki megszervezte az őrszolgálati beosztást. Így is volt ez rendjén, elvégre Bob volt a helyi tanács első embere a Jennyn ezer éve. Az elnök halálát követő napon (a gondolat, hogy ő és a first lady eszevesztetten randalírozik Washington utcáin, és úgy tépik-marják az emberi kezeket-lábakat, mint pikniken a csirkecombot szokás, nem nyert említést; ez azért egy cseppet túl volt az elviselhetőség határán, még akkor is, ha végtére is demokrata volt a gazember, szőke nevével egyetemben) Bob Daggett a polgárháború kitörése óta először hívott össze kizárólagosan férfiakat érintő falugyűlést. Maddie nem volt ott, de hallotta. Dave Eamons mindent elmondott neki, amit tudnia kellett.

- Férfiak! Mind tisztába' vagytok vele, hogy mi a helyzet! - kezdte Bob. Arca olyan pergamenszínű volt, mintha sárgasága lett volna, s az emberek fejében rögtön megfordult, hogy négy lánya közül csak egy él

még otthon a szigeten. A másik három máshelyütt van már... mondjuk így: az anyaföldön.

De a pokolba is, mindannyiuknak van valakije az anyaföldön, ha már éppen arról van szó.

- Itt a Jennyn csak egyetlen csontkertünk van - folytatta Bob -, és abba' egyelőre nem történt semmise, evviszont nem jelenti azt, hogy nem is fog. Sokfelé nem történt még semmise... csak hogy ha egyszer elkezdődik, a semmiből cudarul hamar lesz valami.

Szavait helyeslő moraj fogadta. A gimnáziumi tornacsarnokban, amely az egyedüli hely volt, ahol elfértek, vagy hetven férfi gyűlt össze, korban a nemrég tizennyolc évvé serdült Johnny Crane-től kezdve Bob nyolcvanéves dédnagybátyjáig, Frankig bezárólag, akinek fél szeme üvegből volt, szája szünet nélkül dohányt rágott. A tornateremben persze nem volt köpöcsésze, úgyhogy Frank Daggett egy üres majonézesüveget hozott, abba köpködté a levét. Mint most is.

- Ej, Bobby, ne kerülgesd a forró kását! - mondta. - Nem kortesbeszéd ez, az óra meg ketyeg!

Újabb helyeslő moraj. Bob Daggett elvörösödött. A dédnagybátyjának valahogy mindig sikerült úgy beállítani őt, mint valami tesze-tosza dilinyóst, ezenkívül ha van valami, amit jobban utál, mint hogy tesze-tosza dilinyós-nak nézik, az az, hogyha Bobbynak hívják. A hétszentségit, neki birtoka van! És ő tartja el ezt a vén trottyost - ki veszi neki a dohányt, ha nem ő?

Ámde mindezt most nem vághatta a szemébe. Az öreg Frank szeme szikrákat szórt.

- Rendben - felelt végül kurtán Bob. - Tessék. Tizenkét emberre van szükségünk egy őrségben. Pár perc, és összeállítok egy szolgálati listát. Négyórás váltásokkal.

- Bírok én tovább is talpon lenni, mint négy vacak órát! - szólt közbe Matt Arsenault. Mint azt Dave később elmondta Maddie-nek, Bob a gyűlés után kijelentette, hogy egy ilyen ingyenélő, mint Matt Arsenault, se merte volna kinyitni így a csőrét egy ilyen tekintélyes gyűlésen, ha az öreg nem nevezi őt az egész sziget férfilakóinak füle hallatára Bobbynak, mintha valami taknyos kölyök lenne, s nem három hónap híján ötvenéves meglelt férfi.

- Lehet, hogy bírsz, lehet, hogy nem bírsz - felelt rá Bob -, de sok meleg testünk van, és nem szabad, hogy az őrszolgálatban bárki is elaludjon.

- Én nem fogok...

- Nem mondtam, hogy te! - vágta rá Bob, de nem vette le a szemét Matt Arsenaultról, mintegy sejtetendő, hogy őrá értette. - Ez nem gyerekjáték. Ül le és fogd be a szád!

Matt Arsenault nyitotta ugyan, hogy válaszoljon, de aztán körbepillantott a többi férfin - köztük Frank Daggetten is -, és bölcsen visszakozott.

- Akinek puskája van, hozza magával, ha rá kerül a sor - folytatta Bob. Kicsit jobban érezte magát most, hogy ezt a taknyost így eligazította. - Feltéve, ha legalább huszonkettes. Ha nincs nagyobb, gyűjjetek ide, itt majd kaptok egyet.

- Nem is tuttam, hogy az iskolának fegyverraktára van! - Ezt Cal Partridge mondta, szavai után nevetés futott végig a termen.

- Egyelőre nincs, de majd lesz - felelte Bob -, mer hogy minden férfi, akinek egynél több huszonkettes vagy annál nagyobb puskája van, ide fogja hozni! - John Wirleyre, az iskolaigazgatóra nézett. - Jó lesz, ha az irodában tartjuk?

Wirley bólintott. Mellette Johnson tiszteletes dörzsölgette kissé bárgyún a kezét.

- Szarok rá! - szólalt meg Orrin Campbell. - Feleségem és két gyereke van otthon. Hagyjam őket védtelenül, ha netán betoppán hozzájuk lakomára egy sereg hullá, amíg én őrségben vagyok?

- Nem fog betoppanni senki, ha mi rendesen végezzük a csontkertben a dolgunkat! - válaszolt sziklaszilárdan Bob.

- Van kézfegyveretek is. Arra nekünk nincs szükségünk. Szedjétek össze, melyik nő tud löni és melyik nem, nekik fogjuk adni a pisztolyokat. Csoportokban lesznek, nem egyedül!

- Legalább kártyázhatnak! - kotkodált közbe a vén Frank. Ezen Bob is elmosolyodott. Ez az, így kell ezt csinálni, a szentségit!

- Éjszakára teherautókat állítunk körbe, hogy elég fényünk legyen. - Sonny Dotsonra pillantott, aki a Jennyn lévő egyetlen benzinkutat üzemeltette. Sonny munkája nem annyira abban állt, hogy autókat és teherautókat tankoljon fel - ezen a nyamvadt kis szigeten nem sok hely volt, ahol autózni lehetett volna, s a szárazföldön egyébként is tíz centtel olcsóbb volt az üzemanyag -, mint inkább abból, hogy a rákhalász csónakokat meg nyáron a rozoga kikötőjéből kifutó motorcsónakokat töltsen fel. - Adod a benzint hozzá, Sonny?

- Jegyet kapok?

- Örülj, hogy lyuk marad a seggeden! - reccsent rá Bob. - Majd ha rendeződnek a dolgok - ha lesz olyan szerencsénk -, akkor megkapod, ami jár.

Sonny körülnézett, de csak kemény tekinteteket látott, hát vállat vont. Kicsit morcosnak látszott, de voltaképpen iszonyú zavarban volt, ahogy Davey Maddie-nek elmondta másnap.

- Jó ha van négyszáz gallon üzemanyagom! - morogta. - Az is nagyrészt dízel.

- Öt generátor van a szigeten - szólalt meg Burt Dorfman. (Ha Burt megszólalt, mindenki odafigyelt; mint egyetlen zsidót a szigeten, rejtélyes és félelmetes figurának tartották, szinte orákulumnak.) - Dízellel jár mindegyik. Ha kell, én csinálom fényt.

Halk moraj. Ha Burt azt mondja, tud csinálni, akkor tud. Burt zsidó villanyszerelő volt, márpedig azok a legjobbak, mint azt a külső szigeteken ki nem mondottan, ám annál nagyobb meggyőződéssel vallották az emberek.

- Úgy kivilágítjuk azt a fránya temetőt, mint egy operettszínpadot! - mondta Bob.

Andy Kingsbury állt fel. - Hallottam a hírekben, hogy ha néha sikerül fejbe löni egy ilyen izét, van, hogy fekvé marad, van, hogy nem.

- Van láncfűrészünk - felelt rá Bob szilárd nyugalommal -, és amelyik nem marad holtan... hát gondoskodunk róla, hogy ne jusson messzire elevenen.

Eltekintve az őrszolgálati lista összeállításától, nagyjából ennyi volt a gyűlés.

Hat nap és hat éjjel telt el, s a Jenny kis temetője köré állított őrszemek már kezdték enyhén nevetségesnek érezni magukat ("Istenuccse nem tudom, őrt állók-e vagy a tököm simogatom", mondta egyik délután Orrin Campbell, miközben a tucatnyi férfi jobb híján huszonegyezett a temetőkapu körül), mikor egyszer csak bekövetkezett... de akkor aztán viharos gyorsasággal.

Dave elbeszélése szerint olyan hang hallatszott, mint mikor a szél huhog a kéményben egy szeles éjszakán, aztán egyszer csak ledőlt a sírkő a fölött a sír fölött, melyben Mr. és Mrs. Fournier fia, Michael feküdt. Michael tizenhét évesen halt meg leukémiában (nagy szerencsétlenség, főleg, hogy egyetlen

gyerek volt, és Fournierék olyan rendes népek egyébként is). Egy pillanat, s a magas fűvön átnyomakodva kinyúlt a földből egy foszlott kéz, egyik ujján mohával belepett évfolyamgyűrű. A középső ujj le is szakadt közben.

A föld megremegett, úgy, mintha (mintha egy terhétől szabadulni kész várandós asszony hasa lenne, volt már Dave nyelve hegyén, de még időben meggondolta) egy hatalmas hullám csapódna egy tengerparti sziklaodúba, aztán maga a fiú is felült, habár éppenséggel nem maradt rajta semmi, amiről felismerhető lett volna kétévnyi rothadás után. Apró faforgácsok álltak ki az arca maradékából, mesélte Davey, csimbókokba tapadt hajából meg fényes kék ruhafoszlányok. - Az volt a koporsóbélés - magyarázta Davey, szemét idegesen összefont két kezére szegezve. - Így volt, ne legyen Dave Eamons a nevem, ha nem! - Megállt, aztán hozzátette. - Még szerencse, hogy Mike apja nem volt épp szolgálatban.

Maddie bólintott.

Az őrszemek, akik majd összetojták magukat a félelemtől és iszonyattól, azonnal tüzet nyitottak a volt középiskolai sakkbajnok és baseball-csapaterősség feltámadt hullájára, cafatokra löve azt. Az eszelős pánikban helyenként a sírkő márványa is darabokban pattogott le, s igazán csak a szerencsén múlt, hogy az emberek összeverődve álltak, amikor a cirkusz a kezdetét vette; ha két szárnyra osztlan éri őket, ahogy Bob Daggett eredetileg tervezte, nagy valószínűséggel egymást mészárolták volna le. Ám úgy esett, hogy egyiknek sem görbült haja szála sem, noha Bid Meechum másnap egy meglehetősen gyanús külsejű szakadást fedezett fel az inge ujjában.

- Nem vót az semmise, csak egy szedertüske, az. Annyi van belőlük a sziget túlvégén, mint a nyavalya! - Ezt senki se vitatta, hanem azért a lyuk kormos széle mégiscsak arra a gondolatra juttatta halálra rémült feleségét, hogy szép méretű kaliberrel rendelkezhetett az a tüske.

A Fournier gyerek hátrazuhan, legnagyobb része mozdulatlanul is maradt, de itt-ott még rángott tovább... addigra az egész temetőkert mocorgott, mintha földrengés volna készülődés - de csak ott, máshol nem.

Szürkület előtt vagy egy órával történt mindez.

Burt Dorfman traktorakkura szerelt szirénáját Bob Daggett kapcsolta be. Húsz perccel később a sziget szinte összes férfiája ott volt a temetőben.

Hát, éppen jókor, mondta Dave Eamons, mert volt néhány hulla, amelyik majdnem meglógott. Az öreg Frank Daggett, két órával azelőtt, hogy a felfordulás elültével elvitte a szívroham, úgy szervezte meg az újakat, hogy ne tudjanak egymásra lőni, s az utolsó tíz percben a Jenny csontkertje akárha polgárháborús csatamező lett volna. A tánc végén olyan vastag volt a puskaorfűst, hogy néhányan fuldokoltak tőle. A savanyú hányadékbűz még a puskaapor szagánál is erősebb volt... orrfacsaróbb, és nehezebben is szállt el.

És még mindig volt köztük olyan, amelyik rángott és vergődött, akár valami törött gerincű kígyó - főképp a frissebb halottak.

- Burt - szólalt meg Frank Daggett. - Itt vannak a láncfűrészek?

- Itt - válaszolta Burt, s aztán egy hatalmas, száraz sóhajjal valami hosszú, zizegő hang jött ki a száján, hasonlatos ahhoz, mint amit a fakéregbe hatoló kabóca ad ki. Nem bírta levenni a szemét a rángó hullákról, a felfordult sírkövekről, az ásító gödrökről, amelyekből a halottak kikeltek. - A teherautóban.

- Van bennük benzin? - Frank vén, kopasz fején kidagadtak a kék erek.

- Van. - Burt kezét a szájára tapasztotta. - Bocsánat...

- Csak engedj a nyavalyás beleidnek nyugodtan - mondta Frank -, de közbe' lódulj, és hozd azokat a rohadt fűrészeket! Te meg... te... te... te...

Az utolsó te már a dédunokaöcsre, Bobra vonatkozott.

- Nem bírom, Frank bácsi... - nyöszörögte Bob. Körbepillantott: a magas fűben öt vagy hat barátja és rokona hevert, mint a rongy. Nem haltak meg; csak elájultak. Legtöbbjük saját rokonát látta kikelni a sírból. Buck Harness, aki most a rezgőnyárfa mellett feküdt, maga is tevőleges részese volt a golyózápornak, amely ízekre szaggatta néhai feleségét; azután ájult el, hogy az asszony tarkójából a szeme láttára lövellt ki kísérteties, szürke loccsanással férgektől nyüzsgő, szétrohadt agya. - Nem bírom... nee...

Frank csúztól görbe, de kőkemény keze végigsuhintott Bob arcán.

- Igenis, bírod, az anyád istenit!

Bob pedig ment a többiekkel.

Frank Daggett komor tekintettel követte őket, közben a mellkasát dörzsölte, ami görcsös lüktetéssel küldte a fájdalomhullámokat a bal karjától a könyökéig. Frank öreg volt már, de nem ostoba, és meglehetősen pontos fogalma volt arról, miféle fájdalom is ez, és mit jelent.

- Azt mondta, úgy érzi, megáll a motor, és közben a mellkasát püfölte... - folytatta Dave, és kezét magyarázólag a bal mellbimbója feletti izomkötegre helyezte.

Maddie bólintott, hogy érti.

- Azt mondta nekem: "Davey, ha bármi történne velem, mielőtt ezt a kuplerájt felszámoljuk, te, Burt meg Orrin álljatok a helyemre! Bobby jó fiú, de azt hiszem, legalábbis egy időre elvesztette a fejét... s tudod, ha valaki elveszíti a fejét, nem mindig találja meg..."

Maddie újra bólintott, és arra gondolt, milyen szerencse - milyen roppant nagy szerencse -, hogy nem született férfinak.

- És akkor elvégeztük - mondta Dave. - Felszámoltuk a kuplerájt.

Maddie harmadszor is bólintott, de most valami hang is kiszökhett belőle, mert Dave azt mondta neki, hogy abbahagyja, ha nem bírná elviselni; boldogan abbahagyja.

- Bírom én - felelte halkan Maddie. - Meg fogsz lepődni, Davey, mennyit bírok én elviselni. - Mikor ezt hallotta, a férfi rápillantott, gyors, furcsálló tekintettel, de Maddie elfordította róla a szemét, mielőtt még Dave meglátta volna benne a titkot.

Dave nem ismerte a titkot, mint ahogy nem ismerte senki más sem a Jennyn. Maddie akarta így, és nem is állt szándékában változtatni ezen. Volt egy időszak, mikor a sok mélykék sötétjében igyekezett úgy viselkedni, mint aki megbirkózik a dolgokkal. De aztán történt valami, amitől ténylegesen megbirkózni kényszerült. Négy nappal azelőtt, hogy a szigeti temető kivetette magából a halottak, Maddie Pace választás elé került: vagy megbirkózik vagy meghal.

A nappaliban ült áfonyabort kortyolgatva, amit Jackkel együtt még az előző év augusztusában csináltak - milyen távolinak is tűnik az az idő! -, s valami nevetségesen triviális dologgal foglalatzkodott. Kötött, babaholmit. Kiscipőt. De hát mi mást tehetett volna? A dolgok állása szerint nemigen volt várható, hogy a közeljövőben bárki is átránduljon a szigetről a gyerekáruházba.

Valami puffanva nekiütődött az ablaküvegnek.

Denevér, gondolta, és felnézett. Hanem azért megálltak a kötőtűk a kezében. Úgy tetszett, valami nagyobb dolog mozog ott, mintha dróton rángatnák a szeles sötétben. Az olajlámpa fel volt csavarva, fénye túl erősen tükröződött az ablaküvegen ahhoz, hogy biztos lehessen benne. Kinyúlt, és lejjebb csavarta a lámpát. Újabb puffanás. Megrezgett az ablaktábla. Hallotta, amint egy darabka kiszáradt gitt pottyant le a párkányra. Jack azt tervezte, újraüvegezi az összes ablakot az ősszel, jutott eszébe, aztán arra gondolt, talán ezért jött vissza... Micsoda örültség, hisz Jack az óceán fenekén van, de...

Maddie ült, feje félrebillent, kötése az ölében pihent. Egy rózsaszín babacipőcske. A kékeket már megcsinálta. Hirtelen úgy tetszett neki, mindent hall. A szelet. A Tücsökperem sziklái nyaldosó hullámokat. A ház megannyi nyögő nesztét, mintha egy öregasszony fészkelné be magát este az ágyba. Az óra tiktakját az előszobában.

- Jack...? - kérdezte a néma éjet, amely nem volt néma többé. - Te vagy az, drágám? - És akkor a nappali ablaka bereccsent, s ami benyomult rajta, az nem igazán Jack volt, hanem egy csontváz, amiről néhány oszló húscafat lógott.

Az iránytűje még mindig a nyakában volt. Algaszakáll csüngött le róla.

A szél felhőbe lebbentette a függönyöket a vonagló test felett, ami aztán kezén-térdén feltápáskodott, s az asszonyra nézett két fekete szemgödörből, melyekbe tengeri kagylók tapadtak bele.

Mély, tagolatlan hangot adott. Hústalan szája kinyílt, fogai összezsattantak. Éhes... de most nem elég neki a csirkegaluska-leves. Még a konzerves sem...

Valami szürkeség fityegett a fekete, kagyló lepte gödrök mögött, s Maddie ráébredt, hogy Jack agyának maradványát bámulja. Csak ült bénán, mozdulatlanul, miközben a váz felállt és felé tartott, ujjait előreterpesztve, lába alatt fekete lidércnyomokat hagyva a szőnyegen. Búzlott a sótól s a sok ölnyi tengermélytől. Keze előre nyúlt. Két fogsora gépiesen járt fel-alá a szájában. Maddie konstataulta, hogy annak a fekete-piros kockás ingnek a maradványát viseli, amit ő vett neki előző karácsonyra. Egy vagyonba került, de Jack megannyiszor elmondta, milyen finom meleg, és tényleg, igazán remekül tart, lám, mennyi maradt belőle, ilyen hosszú idő után is a víz alatt.

A hideg pókhálósontok - mert csak ennyi maradt az ujaiból - megérintették Maddie torkát. A gyerek rúgott egyet a hasában - most először -, s a döbbszerű iszony, amit ő maga nyugalomnak vélt még az előbb, egyszerre elszállt. Beledöfte az egyik kötőtűt a váz szemébe.

A váz bugyborékoló, leginkább moslékospumpára emlékeztető, borzalmas hangok kíséretében hátratántorodott, görcsösen próbálván kihúzni a tűt, miközben a félig kész rózsaszín babacipő ott himbálózott az üreg előtt, ahol valamikor az orra volt. Az asszony nézte, amint abból az orrüregből egy tengeri csiga mászik elő, le a kiscipőre, nyálas csíkot húzva maga után.

Jack ráesett az asztalkára, amit egy lomtalanító vásáron vett Maddie, nem sokkal azután, hogy összeházasodtak. Ezen is rengeteget tépelődött, képtelen volt elhatározni magát, míg végre Jack ráreccsent, hogy vagy megveszi a nappaliba, vagy ő adja meg a dupláját annak, mint amit az a néember kér érte, s utána felhasogatja tűzifának azzal a...

...azzal a...

Jack a földre zuhant, lázas, törékeny alakja recsegve roppant ketté. A jobb kéz kiszakította az oszló agyszövetekkel ragacsos kötőtűt a szemgödörből, aztán félrehajította. A felsőtest Maddie felé vonaglott. A két fogsor mereven összeicsorodott.

Maddie arra gondolt, a váz talán vigyorogni próbál, de aztán a gyerek újra rúgott egyet, és akkor az jutott eszébe, milyen furcsamód fáradt és kedvetlen volt Jack aznap Mabel Hamratty lomtalanító vásárán: Az ég

szerelmére, Maddie, vedd már meg! Fáradt vagyok! Haza akarok menni, vacsorázni! Ha nem határozod el magad, biz'isten odavágom a dupláját annak, amit ez a vén satrafa kér érte, és felhasogatom otthon tűzfának azzal a...

Hideg, nyirkos kéz ragadta meg a bokáját, az elfeketedett fogak harapni készültek. Meg akarja ölni őt, meg akarja ölni a gyereket. Maddie kiszakította magát a szorításból, csak a papucs maradt a váz kezében, amit az rágni kezdett, de rögtön ki is köpött rá.

Mikor Maddie visszajött az előtérből, a váz - mármint a felső része - báván vonszolta magát a konyhába, az iránytűt a padlócsempén húzva maga után. A léptek zajára felnézett, s fekete szemgödreibe mintha valami bárgyú kérdés ült volna ki, mielőtt az asszony lesújtott a fejszével. A csapás nyomán kettéhasadt a koponya, mint ahogy valamikor ő fenyegetett azzal, hogy felhasogatja a kisasztalt.

A fej két darabra esett szét, agyvelő fröccsent a csempére, akár a zabkása, csigáktól és zselatinszerű tengeri férgektől hemzsegető agyvelődarabok, melyekből olyan bűz áradt, mintha egy rekkenő nyári napon az oszlás gázaitól szétpukkanna egy mormotatetem.

Ám a kezek még mindig csörrentek és koppantak a konyhacsempén, olyan hangot hallatva, mint valami nagy bogár.

A fejsze suhogott... suhogott... suhogott.

Végre megszűnt minden mozgás.

Maddie medencéjébe éles fájdalom hasított; egy pillanatra szörnyű pánik fogta el: Csak nem vetélek el? Csak nem vetélem el a gyereket? Ám mindjárt alább is hagyott a fájdalom, s a magzat újra rúgott egyet, még erősebben, mint az előbb.

Az asszony betámolygott a nappaliba, kezében a fejsze úgy bűzlött, mint a pacal.

A váz lábai valahogy talpra álltak.

- Jack, annyira szerettelek - zokogta Maddie -, de ez nem te vagy! - A fejsze suhogó ívben csapott le, kettéhasította a medencecsontot, átszelte a szőnyeget, és mélyen beleállt a tömör tölgyfa padlóba.

A lábak elváltak egymástól, hevesen remegtek még vagy öt percig, aztán lassan megszűntek mozogni. Még a lábujjak rángása is abbamaradt.

Maddie darabonként hordta le a pincébe, kezén a tepsifogó kesztyűvel. Minden darabot bebugyolált azokba a szigetelő paplanokba, amelyeket Jack valamikor a fészerben tartott, ő meg nem dobott ki azóta sem - hideg napokon a kondérokra szokták ráteríteni a férfiak, hogy ne fagyjanak meg a rákok.

Egyszer valamelyik kézfej rákulcsolódott a csuklójára. Maddie állt és várt, szíve vadul dörömbölt a mellében, míg végül engedett a szorítás. És ezzel vége lett. Vége lett neki.

A ház alatt volt egy használaton kívüli, szennyezett vízü ciszterna - Jack be is akarta temetni. Maddie félretolta a súlyos betonfedelelet, melynek árnyéka úgy vetült rá a földpadlóra, mint egy részleges napfogyatkozás, s utána a mélybe hajította a test darabjait, fűlve minden loccsanásra. Mikor minden lent volt, visszakínlódta a nehéz fedelet a helyére.

- Nyugodj békében! - suttozta, ám egy belső hang azt súgta vissza, hogy férje inkább békák közt nyugszik, amire sírva fakadt, s a sírás hisztérikus sikoltozássá nőtt. Haját tépte, mellét véresre marta, s közben azt gondolta: - Eszelős vagyok, hát ilyen, ha az ember esze...

De mielőtt még lekerekedett volna a gondolat, Maddie ájultan esett össze. Aztán az ájulásból mély álomba zuhant, s másnap reggel, mikor felébredt, rendbe jött egészen.

Hanem azért nem fogja elmondani senkinek.

Soha.

- Bírom én - ismételte meg Dave Eamonsnak, elhessegetve magától a rémképet, ahogy a váz csuszamlós moszattal lepott szemgödréből kiáll a kötöttű a himbálózó babacipővel a végén, a vázából, amely valamikor a férje volt, s az ő, méhében hordott gyermekének apja. - Igazán.

Így aztán Dave elmondott neki mindent, talán mert valakinek el kellett mondania, különben beleőrül, bár a legszörnyűbb részeket átugrott azért. Elbeszélte, hogyan fűrészelték szét a holttesteket, amik egész egyszerűen megtagadták, hogy visszatérjenek a halottak országába, de azt nem részletezte, hogy voltak olyan testrészek, amik tovább rángatóztak és vonaglottak - kezek, melyek immár kar nélkül, báján markoltak a levegőbe, lábtól elvált lábfejek, melyek úgy kapálták a golyó lyuggatta földet, mintha menekülni próbálnának -, meg hogy ezeket a testrészeket dízelolajjal öntötték le, és lángra gyújtották. De nem is volt szükség rá, hogy mindezt elmondja. Maddie maga is látta a lobogó tüzet.

Egy idő múlva a Gennesault-sziget egyetlen tűzoltókocsijának tömlőjét irányították rá a lohadó lángokra, habár nem sok esély volt rá, hogy a tűz továbbterjedjen, minthogy a friss keleti fuvallat a tenger felé szórta a szikrákat. Mikor már csak bűzörgő, faggyús halom maradt belőle (és még ebből a masszából is kidagadt néha valami, mint mikor megrándul egy fáradt izom), akkor Matt Arsenault felpörgette régi D-9-es hernyótalpasának a motorját - a buldózer hornyozott acélpengéje felett, a kifakult gépészsapka alatt Matt arca olyan fehér volt, mint a mész -, és beszántotta az egész pokolbéli szemétdombot.

Már feljövőben volt a hold, amikor Frank félrevonta Bob Daggettet, Dave Eamonst és Cal Partridge-ot. Dave-hez intézte szavait.

- Tudtam, hogy bekövetkezik, és most itt van.

- Miről beszélsz, bácsikám? - kérdezte Bob.

- A szívemről - felelte Frank. - Az istenverte nyavalyás bemondta az unalmast.

- De Frank bácsi...

- Ne bácsikázz most nekem! - szakította félbe az öreg. - Nincs időm arra, hogy a fuvalázásodat hallgassam. A barátaim fele pontosan így ment el. Nem mondom, hogy egy leányálom, de lehetne rosszabb is; éppenséggel százszor jobb, mintha a rák enne szét... Mindegy, most ezt a másik vacak helyzetet kell megoldanunk, és nekem csak annyi mondanivalóm van róla, hogy ha én lemegyek, akkor lenn is szándékozom maradni! Cal, dugd a puskádat ide a bal fülembe. Dave, ha felemelem a jobb karomat, te a hónaljam alá illeszd a tiédet! Te meg, Bobby, tedd rá a tiédet pont a szívem fölé! Elmondok egy utolsó miatyánkot, s mikor elérek az ámenig, ti hárman egyszerre húzzátok meg a ravaszt!

- Frank bácsi... - nyögött közbe Bob. A lábához borult.

- Mondtam már, hagyd ezt a fenébe! - szólt rá Frank. - És ne merj nekem elájulni, te nyamvadt beszari alak, te! Ide azzal a puskacsővel!

Bob engedelmeskedett.

Frank körbepillantott a három férfin: arcuk olyan fehér volt, mint Matt Arsenaulté, amikor ráhajtott buldózerével azokra a nőkre és férfiakra, akiket rövidnadrágos kissrác kora óta ismert.

- El ne csesszétek nekem, fiúk! - mondta Frank. Szavait mindhármukhoz intézte, de szemét le nem vette

az unokaöccséről. - Ha netán inatokba szállna a bátorság, gondolatok csak arra, hogy én ugyanezt megtettem volna akármelyikötökért.

- Hegyibeszedre nincs szükség - szólt közbe rekedten Bob. - Szeretlek, Frank bácsi!

- Olyan férfi nem vagy ugyan, mint az apád volt, Bobby Daggett, de azért én is szeretlek! - felelt rá csendesen Frank, aztán egy fájdalomkiáltással feje fölé kapta a bal karját, mint mikor New Yorkban valakinek hirtelen eszébe jut, hogy taxit intsen le, és elkezdett imádkozni. - Miatyánk, ki vagy a mennyekben... Jézusom, ez fáj... szenteltesd meg a te neved... ó, a szentséges szűzanyját... Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, miképp a földön, úgy az... úgy az...

Frank feltartott bal karja vadul hadonászott. Dave Eamons, puskája csöve az öreg harcos hónaljában, olyan éber figyelemmel nézte, mint ahogy egy favágó figyel egy hatalmas fát, amelyik gonosz állhatatossággal rossz irányba akar dőlni. Most már őt nézte minden férfi a szigeten. Az öreg viaszsárga arcán izzadságyöngyök jelentek meg. Ajkai hátrahúzódtak protézise egyenletes sárgásfehérjén, Dave érezte lehetetlen a szájjávet.

- ...úgy az égben! - szakadt ki az öregből. - Ne vígy minket a kísértésbe, deszabadíts meg a gonosztól dölgöj meg mind örökké AMEN!

Mind a hárman tüzeltek, és Cal Partridge is meg Bob Daggett is elájult, de Frank nem próbált meg felállni és járni.

Frank Daggett holtaknak akart maradni, és az is maradt.

Ha már elkezdte, Dave be is fejezte a történetet, bár belül átkozta magát, hogy belefogott. Igaza volt, mikor az elején arra gondolt, nem terhes asszonynak való mese ez.

Ám Maddie megcsókolta, és azt mondta neki, hogy gyönyörűen helytállt, és hogy Frank Daggett is gyönyörűen helytállt. Dave kicsit kába fejjel indult kifelé, mintha egy olyan nő nyomott volna csókot az arcára, akit életében most látott először.

A szó mélyebb értelmében ez igaz is volt.

Maddie szemmel kísérte a férfit, ahogy az ösvényen a földút felé lépked (ezen kívül csak egy kocsit volt a Jennyn), s ahogy eléri, jobbra fordul. Kicsit imbolygott a holdfényben, a fáradságtól, gondolta, de azért a sokk is dolgozott benne. Asszonyi szíve kitárult felé... kitárult mindannyiuk felé. Jó lett volna megmondani Dave-nek, hogy szereti, jó lett volna minden teketória nélkül szájon csókolni, ahelyett, hogy ajkával csak súrolja az arcát, de félt, hogy talán félreértelmezne egy ilyen gesztust, még akkor is, ha ő maga halálfáradt, Maddie meg öt hónapos terhes.

Mégis, Maddie szerette őt, és szerette mindannyiukat, amiért a poklok poklát vállalták, hogy ezt a satnya kis földdarabot, negyven mérföldre az Atlanti-óceán partjaitól, biztonságossá tegyék az ő számára.

Meg a gyerek számára...

- Itthon fogom megszülni - súgta halkan maga elé, miközben Dave eltűnt a szeme elől, a Pulsiferék műholdantennájának égbe nyúló, sötét tömege mögött. Szeme a holdat kereste. - Itthon szülöm meg... és jó lesz minden.

(Siklós Márta fordítása)